

'De ontknoping is om je
vingers bij af te likken.'
– VRIJ NEDERLAND over
Geschreven in bloed

**JOHN
SANDFORD**
GALGENVELD

Een Lucas Davenport-thriller

Over het boek

Op een mooie zomeravond heeft Layton Carlson jr. uit Red Wing, Minnesota eindelijk eens geluk. Hij heeft de perfecte plek gevonden om alleen te zijn met zijn vriendinnetje: een afgelegen boerderij midden tussen de maisvelden. Er is maar één probleem: de stank. Die is verschrikkelijk.

Layton belt de lokale sheriff, en als die op onderzoek uitgaat vindt hij een lijk in een watertank. En nog een, en nog een...

Tegen de tijd dat Lucas Davenport ter plaatse is, heeft de politie vijftien lichamen gevonden. En het einde is nog niet in zicht.

De slachtoffers blijken te zijn vermoord over een jarenlange periode. Elke zomer één moord, met de regelmaat van de klok. Hoe kon dit gebeuren zonder dat iemand het ooit merkte? Eén ding is zeker: de moordenaar woont vlakbij. Het is waarschijnlijk iemand die ze elke dag tegenkomen...

'John Sandford is een auteur die zware misdaad geloofwaardig weet te combineren met melodieuze melancholie.' – *de Volkskrant* over *Geschreven in bloed*

'Een politieroman die aan je vreet.' – *Vrij Nederland* over *Kille woede*

'John Sandford is op de toppen van zijn kunnen.' – *The Washington Post*

Over de auteur

John Sandford is het pseudoniem voor journalist en Pulitzer Prize-winnaar John Roswell Camp. Hij is een van de best gelezen thrillerschrijvers ter wereld en alleen al in Nederland en Vlaanderen zijn er meer dan 350.000 exemplaren van zijn boeken verkocht.

Van zijn hand verschenen reeds 46 boeken, waarvan 25 thrillers in de Lucas Davenport-reeks. Daarnaast maakt hij uitstapjes naar thrillers over onder meer Virgil Flowers.

Van dezelfde auteur

Spel op leven en dood
Blinde haat
Op glad ijs
De insluiper
Zieke geest
Oog om oog
Noodsprong
Dood spoor
Vals spel
Prooi
Doodstrijd
Onder schot
Moordprofiel
Dodewake
Verborgen boodschap
Het duister van de maan
Slecht geweten
In het heetst van de nacht
Vuile handen
Troebel water
Kille woede
Geschreven in bloed
Het schandaal

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

John Sandford

Galgenveld

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

Field of Prey

© John Sandford, 2014

Vertaling

Martin Jansen in de Wal

Omslagbeeld

© Silas Manhood

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0690 9

NUR 332

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Voor Gabriel

Jaren geleden...

De vijfde vrouw was een blonde serveerster die haar loon wat aanvulde door tot 's avonds laat te blijven en de keuken schoon te maken bij Auntie's Diner in Faribault, een klein stadje aan de Interstate 35 ten zuiden van de Twin Cities. Het restaurant bood uitstekende mogelijkheden voor een kidnapping. Het parkeerterrein aan de voorkant was breed en diep, en dat aan de achterkant smal en gebarsten, wat inhield dat niemand daar zijn auto neerzette. Als de vijfde vrouw rond middernacht klaar was met schoonmaken, bracht ze de vuilniszakken naar de container aan de achterkant.

In het donker.

Dan was ze daar alleen, zwetend in de zomerhitte, misselijk van de stank die uit de container opsteeg, en in het donker, met alleen wat licht dat door de achterdeur naar buiten scheen en dat van de twee lantaarns aan de voorkant.

Daar, verstopt achter de container, wachtte R-A haar op. Hij had een oude canvas postzak meegebracht, zo een die vroeger werd gebruikt om zware ladingen post in trucks naar de kantoren in de county te brengen. De postzakken waren één meter twintig diep en ruim zestig centimeter breed, en aan de bovenkant zaten lussen met een riem erdoorheen. Deze riem kon worden aangetrokken en met een metalen gesp worden gesloten.

R-A had ook een leren ploertendoder gevuld met stalen kogeltjes bij zich, voor als er iets misging met de postzak.

Horn zat in zijn pick-up, die dertig meter verderop op het parkeerterrein van de burens stond, waar hij de actie bij de container kon volgen en R-A kon waarschuwen als er een politiewagen aankwam. Toen de serveerster met haar tweede lading vuilniszakken naar buiten kwam, wachtte R-A tot ze op haar tenen stond en niet helemaal in evenwicht was toen ze de eerste zak in de container gooide. Opeens stond hij achter haar, zonder dat ze hem zag, en trok de postzak over

haar hoofd, als een vlinder die je in een netje vangt.

De vrouw verzette zich, probeerde zich los te worstelen en begon te gillen, maar het geluid werd gesmoord door het dikke canvas van de zak, en toen ze twee seconden later op de grond lag, trok hij de riem om haar benen strak aan en klikte de gesp dicht.

Horn kwam aanrijden in de pick-up. Hij stopte naast de container en blokkeerde het zicht vanaf de straat. Samen tilden Horn en R-A haar op en gooiden haar op de achterbank van Horns verlengde pick-up. Horn klom boven op haar met een rol ducttape, die hij een keer of zes om haar enkels sloeg. Alsof je een kalf boeit tijdens de rodeo, dacht hij.

Terwijl hij dat deed, rende R-A een half huizenblok de straat in, waar zijn eigen pick-up stond. Toen Horn de enkels van de vrouw aan elkaar had getapet, sprong hij uit de pick-up, smeed het portier dicht, rende om de neus van de pick-up heen, ging achter het stuur zitten en weg waren ze; Horn met een half blok voorsprong op R-A.

Het plan was weer geslaagd.

Binnen drie minuten waren ze het stadje uit en reden ze over een plattelandsweg naar een jagershut in het oevergebied van de Mississippi. Daar zouden ze de serveerster verkrachten en haar vermoorden.

R-A reed een kleine kilometer achter Horn. Ook dat was zo gepland. Als hij een politiewagen zag die om de een of andere reden interesse in Horns pick-up toonde, kon R-A hem waarschuwen en hem te hulp schieten. In het ergste geval zou R-A dan roekeloos gaan rijden en de politiewagen met veel te hoge snelheid passeren, zodat die hem achternakwam en Horn snel ergens kon afslaan.

Het plan was de vorige keren geslaagd en zou weer geslaagd zijn, ware het niet dat Heather Jorgenson altijd een beetje angstig was geweest wanneer ze 's nachts alleen op het parkeerterrein achter het restaurant was. Daarom had ze een multifunctioneel Leatherman-zakmes met onder andere een acht centimeter lang gekarteld lemmet in de zak van haar serveerstersuniform, en hoewel ze haar benen niet kon bewegen vanwege de riem van de postzak en de tape om haar enkels, had ze haar handen vrij.

Tijdens de eerste minuut van de rit was ze volledig in paniek en had ze alleen maar liggen kronkelen in de oersterke postzak, wat geen enkel effect had. Totdat haar hand de Leatherman raakte.

Het mes!

Ze viste het uit de zak van haar uniform en brak haar nagel toen ze het probeerde te openen, maar dat merkte ze nauwelijks, en na drie minuten rijden had ze het mes uit de zak en opengeklapt. Jorgenson wist dat ze maar één kans zou krijgen, dus ze bleef gillen en schreeuwen en met haar andere hand om zich heen slaan terwijl de pick-up het stadje uit reed. Tegelijkertijd sneed ze met het vlijmscherpe lemmet de postzak open, en toen ze onderaan was, ook de riem die haar benen samenbond. Als laatste sneed ze voorzichtig de tape om haar enkels door.

Ze nam even de tijd om moed te verzamelen, duwde zichzelf overeind, schreeuwde ‘Vuile klootzak!’ en stak Horn in zijn nek. Meteen daarna stak ze hem nog een keer, in zijn rug, in zijn wervelkolom, en nog eens, in zijn bovenarmen en daarna weer in zijn nek. Horn schreeuwde het uit van de pijn, probeerde haar te ontwijken en moest zijn best doen om de pick-up op de weg te houden. Dat lukte niet, en de pick-up zwenkte naar de linkerkant van de weg, totdat de twee wielen van het asfalt raakten. Zo reden ze een meter of dertig door, totdat de pick-up begon te kapseizen en uiteindelijk op zijn kant in de greppel terecht kwam.

Jorgenson, achterin, voelde de pick-up overhellen. Ze was een voormalige cheerleader, en nog net zo lenig als toen ondanks de kilootjes die ze er in het restaurant aan had gegeten, dus zwaaide ze haar benen omhoog en zette zich met haar voeten schrap tegen het dak van de pick-up toen die kantelde. Nadat die op zijn zij tot stilstand was gekomen greep ze de portierhendel, duwde het portier open en kroop naar buiten.

In het aardedonker rende ze door de greppel, tuimelde over een prikkeldraadhek, scheurde haar kleren en haalde haar handen open, en kwam terecht in een maisveld. Ze durfde niet op de weg te blijven, want dan kon de kidnapper haar zien en zou hij haar misschien achternakomen.

Ze waren nog maar net het stadje uit en de huizen waar licht brandde waren maar vier- of vijfhonderd meter verderop. Ze rende zo hard ze kon, met haar keel dichtgeknepen van angst, door het veld met jonge mais, die tot haar knieën reikte, totdat ze weer struikelde en terechtkwam op de bodem van een kreek die 's zomers droogstond.

Happend naar adem bleef ze enige tijd op haar hurken zitten, luisierend, bang als ze was dat de kidnapper haar achterna was gekomen. Toen ze niets hoorde kwam ze overeind en begon ze voorovergebogen,

zo ver dat haar handen bijna de grond raakten, naar de verlichte huizen te lopen.

Ze had geen idee hoe lang ze had gelopen toen ze de boomgrens bereikte en de takken haar in het gezicht en tegen de borst sloegen. Achter de bomen was weer een hek, waar ze overheen klom. Ze stak de greppel erachter over naar een weg, die naar de verlichte huizen leidde. Ze was inmiddels zo bang en zo moe dat het haar weinig kon schelen dat ze de mensen in het eerste huis wakker moest maken. Ze leunde met haar hand op de deurbel, bonsde op de deur en riep: 'Help! Help me!'

De politie was binnen vijf minuten ter plekke.

Ze hadden de gekantelde pick-up gevonden, met massa's bloed op de bestuurdersstoel, en de opengesneden postzak achterin. Na nog eens vijf minuten wisten ze van wie de pick-up was en waren ze op weg naar Horns huis.

Toen R-A bij Horns pick-up aankwam, was de vrouw allang verdwenen.

Horn kreunde: 'Ik ben gewond, man. Ernstig gewond.'

'Waar is ze?' vroeg R-A.

'Weg. Ze is ervandoor, man. We moeten hier weg.' Horn lag op zijn zij, tegen het portier aan de bestuurderskant aan. R-A had het smalle achterportier aan de rechterkant geopend en zich naar binnen gebogen om het voorste portier te openen en een blik naar binnen te werpen. 'Help me,' zei Horn. 'Trek me eruit.'

Horn zat onder het bloed, zijn hele bovenlichaam, tot aan zijn middel. R-A trok hem naar buiten, maar Horn kon niet lopen. 'Ze heeft iets met mijn benen gedaan, ze doen het niet meer.'

R-A sjouwde hem naar zijn eigen pick-up, legde hem achterin en zei dat hij moest blijven liggen. 'Je moet naar het ziekenhuis.'

'Fuck nee, geen ziekenhuis,' zei Horn. 'Zo meteen vinden ze mijn pick-up en die bitch weet hoe ik eruitzie, van onze verkenningsbezoeken. Ze pikt me er zo uit.'

'Waarnaartoe dan?'

'Jouw huis,' kreunde Horn. 'Bij mijn huis zijn ze allang, durf ik te wedden.'

R-A reed naar zijn huis en wist Horn, half dragend en half achter zich aan slepend, naar de bomkelder te krijgen. Hij legde hem op het bed en verbond zijn wonden zo goed als hij kon.

Hij dacht erover hem te vermoorden. Horns benen deden het niet meer, dus hij was hem alleen nog maar tot last. Maar R-A kon het niet; hij had nooit een vriend gehad en Horn kwam er het dichtst bij in de buurt.

Horn haalde het tv-nieuws de volgende ochtend. Heather Jorgenson had verklaard, volgens de politierapporten, dat ze was overmeesterd door een man op het parkeerterrein achter Auntie's, en dat zij hem met een mes had gestoken. De politie was op zoek naar Jack Horn, uit Holbein. Alleen naar Jack Horn. Er werd niets gezegd over een tweede man. R-A reed langs Horns huis en zag de politiewagens.

Horn zelf, in de bomkelder, was nu weer wel en dan weer niet bij kennis. Tijdens een van zijn heldere momenten zag hij dat R-A naar hem zat te staren.

‘Wat zit je naar me te kijken?’ mompelde hij, en daarna: ‘Water. Ik moet wat drinken. En ik heb medicijnen nodig.’

R-A had een ijzerwarenwinkel, waar hij vanuit een afgesloten kast achterin medicijnen voor vee verkocht. Horn was het merendeel van de tijd buiten kennis, dus hij merkte er niets van toen R-A hem met een paardenspuit de penicilline inspoot.

Horn bleef maar buiten kennis raken. Tijdens een van zijn heldere momenten vertelde R-A hem dat de politie zijn pick-up had weggesleept en dat er een opsporingsbevel voor hem was uitgevaardigd wegens kidnapping. ‘Ze zijn overal naar je op zoek, van Billings tot aan Chicago. Je kunt geen tv aanzetten zonder je lelijke kop te zien.’

‘Water,’ zei Horn. R-A ging naar boven en toen hij terugkwam met een glas water, merkte hij dat Horn zijn hand niet meer kon optillen. Enigszins opgelaten hielp R-A hem met drinken, goot hij beetjes water tussen Horns trillende lippen.

‘Hoe lang ben ik hier al?’ vroeg Horn toen hij weer iets kon zeggen.

‘Twee dagen, bij en buiten kennis,’ zei R-A. En na een korte stilte: ‘Meestal buiten.’

‘Geen ziekenhuis...’ zei Horn.

‘Als we dat niet doen ga je dood, denk ik,’ zei R-A. ‘Wat moet ik dan doen?’

‘Geen ziekenhuis,’ herhaalde Horn. En toen was hij weer vertrokken. Zo ging het nog twee dagen door. Aan het eind van de tweede dag rook de bomkelder naar een ziekenhuiskamer die nooit werd schoon-gemaakt en hing de stank van menselijke uitwerpselen in de lucht.

Een dag later, op vrijdag, toen R-A thuiskwam van zijn winkel, lag Horn roerloos op het bed en was zijn gezicht zo bleek en grauw als krantenpapier. Even dacht R-A dat hij dood was. Dat zou het een stuk gemakkelijker maken. Dan zou hij het lijk ergens dumpen en toch het gevoel hebben dat hij aan zijn kameraadschappelijke plichten had vol-daan.

Maar toen opende Horn zijn ogen en zei met kalme stem: ‘Je denkt eraan me een handje te helpen, hè?’

‘Dat kan ik niet ontkennen,’ gaf R-A toe.

‘Dat is niet meer nodig. Alles wordt nu anders.’

‘Ja, ik...’

‘Ik heb erover nagedacht. Dit is de perfecte plek. Vanaf nu moet je de meisjes hiernaartoe brengen.’

‘Ik... was eigenlijk van plan ermee op te houden.’

Horn gromde. ‘Roger, je kúnt er niet mee ophouden. Maar wippen in het bos doen we niet meer. Dat is verleden tijd. Je moet ze hiernaartoe brengen. Kijk om je heen. Dit is perfect. Hier in de kelder kunnen we ze een tijdje gevangenhouden. Minder werk en twee keer zoveel lol.’

En zo gebeurde het. Nog lange, lange tijd.

1

In het leven van de meeste jonge, mannelijke maagden komt het unieke moment dat ze beseffen dat ze het voor het eerst 'gaan doen', en weten ze dat dit moment ze de rest van hun leven zal bijblijven.

Voor sommigen, of de meesten, komt dit besef vrijwel gelijktijdig met het moment van de daad. Voor anderen geldt dat minder.

Voor Layton Burns jr. uit Red Wing, Minnesota, laatstejaars op Red Wing High School – Go Wingers! – brak het grote moment aan op de avond van de vierde juli, de nationale feestdag. Hij en Ginger Childs zaten met een deken om zich heen tegen een boom van de een of andere soort – ze waren geen van beiden botanicus – in een park in Stillwater, Minnesota, en keken omlaag naar de rivier, waar het vuurwerk zou worden afgestoken.

In Red Wing zelf werd geen vuurwerk afgestoken, want het stadsbestuur was te gierig om er geld aan uit te geven.

Maar goed, in Stillwater hadden ze dus wel vuurwerk. Layton, een sportman, had zijn gespierde rechterarm om Ginger heen geslagen, zijn hand onder haar arm door en haar opengeknoopte blouse in geschoven, waar hem – in de goedgekeurde terminologie van de laatstejaars van Red Wing High School – een blote tiet wachtte. Een van die warme, met een tepel bekroonde blote tietten. En de tiet was niet alleen bloot, maar ook voor de helft zichtbaar, wat aanzienlijk bijdroeg aan de spanning van het moment.

Hoewel Layton hier intens van genoot, was dit niet een geheel nieuwe ontwikkeling. Ze hadden al eerder aan elkaar gefruunnikt, tot ze allebei gloeiden alsof ze koorts hadden, maar Layton was net een tikje te verlegen om haar te vragen de Grote Volgende Stap te nemen.

Ginger had haar hand op Laytons dij gelegd, waar zijn interesse in die stap, ondanks zijn verlegenheid, onmiskenbaar aanwezig was, en toen het vuurwerk zijn grote rood-wit-blauwe finale boven de honderd boten in de haven bereikte, draaide Ginger zich naar hem om, beet

hem zachtjes in zijn oorlel en mompelde: 'Mijn god, ik wou dat je... bescherming had meegebracht.'

Tot dat moment was vrijwel iedereen in Red Wing ervan overtuigd geweest dat Layton 'het' die zomer 'zou doen', alleen Layton zelf niet. Zijn ouders wisten het, haar ouders wisten het, Ginger wist het, al Laytons vrienden wisten het, al Gingers vriendinnen wisten het, en zelfs Gingers jongste zusje van negen had een sterk vermoeden.

Maar Layton, nu, hier in het park, was niet voorbereid op het moment. Hij kreunde en zei, in de gedenkwaardige woorden van duizenden voortijdige vaders: 'Er gebeurt heus niks.'

'Ik kan het risico niet nemen,' zei Ginger, die niet van gisteren was en voor wie Layton, om het niet al te grof te zeggen, weinig meer dan een eenmalige attractie was. 'Morgenavond dan maar?'

Tja, nou ja... oké.

De volgende avond had Layton zich perfect voorbereid.

Hij mocht de drie jaar oude Dodge Grand Caravan van zijn moeder lenen, met de neerklapbare achterbanken, die de bagageruimte in een mobiele slaapkamer omtoverden. Bij een vriend zou hij een luchtbed en een sixpack Coors ophalen. En hij had drie, nee, vier condooms met glijmiddel gepikt uit het doosje van twaalf dat zijn vader open en bloot in de tweede la van zijn kast in de slaapkamer bewaarde, met als enige doel dat zijn zoon ze zou pikken, aangezien zijn vrouw aan de pil was.

Layton had ook de perfecte plek gevonden, die hij een jaar daarvoor had ontdekt toen hij er mais aan het plukken was. Ooit was de perfecte plek een farm geweest, met een stukje bos aan de noordkant. De farm was enkele tientallen jaren daarvoor ter ziele gegaan. Het merendeel van het land was verkocht en het huis was verlaten en steeds meer in verval geraakt, totdat de plaatselijke vrijwillige brandweer het uiteindelijk in brand had gestoken om te oefenen. De buitengebouwen waren tegen de grond gegooid of uit zichzelf in elkaar gezakt. Toch was het perceel nog steeds niet geruimd en omgeploegd, hoewel de maisvelden eromheen steeds verder oprukten.

Een smalle, onverharde weg, die ooit als oprit dienstdeed, leidde over een greppel met een riool naar het erf, waar de beste parkeerplekken waren. Een uur voordat hij Ginger ging ophalen zette Layton zijn computer aan en logde hij in op zijn favoriete pornosite om zijn kennis

van de vrouwelijke anatomie wat bij te spijkeren, wat hem eraan herinnerde dat hij een zaklantaarn in de auto moest leggen, voor het geval dat hij... je weet wel... wilde kijken.

Layton had zijn seksmobiel en alles verliep perfect.

Hij haalde het luchtbed en het bier op bij zijn vriend, pikte Ginger op en even later reden ze via Highway 58 naar het zuiden, Mississippi River Valley uit, met maximumsnelheid, dwars door Hay Creek Valley, nog steeds met maximumsnelheid, verder het boerenland in. De rit was kort en aangenaam op deze warme zomeravond, met vuurvliegjes boven de sloten en Lil Wayne op de autoradio, en dat was maar goed ook, want Ginger was zo heet als een kachelpijp in de winter en ze had haar hand al in Laytons broek gestoken voordat ze de snelweg verlieten.

Ze vonden de afslag naar de farm bij hun eerste poging, reden een stel oude, uitgegroeide lelies omver om op de parkeerplek te komen, pompten het luchtbed op met de elektrische pomp die op de sigarettenaansteker aangesloten kon worden en doken meteen op elkaar.

Er was even wat verwarring toen Layton het eerste condoom moest omdoen, want in plaats van het af te rollen om zijn stijve geval, bleef hij maar aan het opgerolde randje trekken, alsof hij probeerde een sok aan te trekken. Kort daarna, toen Layton eindelijk doorhad hoe het werkte, zou het hem opgevallen kunnen hebben dat Ginger precies wist hoe ze moest gaan liggen en wat ze moesten doen, maar daar had Layton op dat moment geen oog voor, bovendien kon het hem geen barst schelen.

Verder ging het allemaal prima.

Ze deden het twee keer, namen een pauze voor een biertje, deden het nog een keer, dronken nog een biertje terwijl Layton al spijt begon te krijgen dat hij niet vijf condooms had gepikt, en toen zei Ginger een beetje bedeesd: 'Ik moet even naar buiten.'

'Waarvoor?'

'Ik moet... je weet wel.'

Ze moest plassen. Toen Layton eindelijk begreep wat ze bedoelde, gaf hij haar de zaklantaarn en stapte ze uit de auto. Twee minuten later was ze terug.

'Jeetje, er ligt daar iets heel erg te stinken.'

'O ja?' Het kon hem niet schelen. Haar ook niet echt, zo te zien, maar

ze had hem er wel aan herinnerd dat hij de zaklantaarn had meegebracht.

Dus speelden ze een tijdje met de zaklantaarn en Ginger zei: 'Wat heb je een grote.' Dat gaf hem een goed gevoel, hoewel hij zichzelf al tientallen keren had opgemeten en elke keer was uitgekomen op 15,6 centimeter, wat volgens zijn bronnen op internet 'gemiddeld' was.

Hoe dan ook, het vierde condoom werd gebruikt en toen Layton het na afloop in de plastic tas met de lege bierblikjes stopte, kwam hij tot de ontdekking dat zijn uithoudingsvermogen zijn grenzen had, ook al was hij pas achttien, en dat hij waarschijnlijk geen vijfde condoom nodig had. Ze lagen naakt in elkaars armen en dronken de laatste biertjes op, totdat Ginger een boertje liet en zei: 'We kunnen beter teruggaan en onderweg onze alibi's uitwerken.'

'Ja,' zei Layton, 'maar eerst moet ik... ook even naar buiten.'

Ginger lachte en zei: 'Ik dacht al, die jongen heeft een blaas als een regenton.'

'Ik ben zo terug,' zei Layton. Hij nam de zaklantaarn mee, stapte uit en liep naar de bomen, naakt en met alleen zijn Nike Airs aan zijn voeten, vond een plek, en terwijl hij stond te plassen, rook hij het ook. Ginger had gelijk: er lag hier iets vreselijk te stinken.

Het is uitgesloten dat je op het platteland opgroeit en niet de stank van een doodgereden beest in de zomer herkent, en dat was wat hij rook. Iets wat groot en dood was, en wat niet ver van hem vandaan lag te rotten.

Hij was klaar met plassen, liep terug naar de auto en zag Ginger, in haar slipje, die haar afgeknipte spijkerbroek aantrok. 'Ik wil toch even gaan rondkijken,' zei hij. Ergens achter in zijn geest beseftte hij dat zijn seksuele lust ernstig bekoeld was. Want ze stond hier voor hem, met haar borsten nog net zo bloot en mooi roze en stevig als een kwartier geleden, en hij deed alsof hij een partijtje schaak ging spelen, als hij had geweten hoe dat moest. 'Er ligt daar iets wat dood is.'

'Dat is die stank waarover ik je vertelde.'

'Het is geen gewone stank,' zei Layton. 'Wat het ook is, het is iets groots.'

Ze stopte met aankleden. 'Bedoel je... zoals een lijk?'

'Zoals weet ik veel. Jezus, wat een stank.'

Toen ze zich hadden aangekleed, liepen ze terug naar de bomen, waarbij Ginger achter Layton liep en zich vasthield aan zijn broekriem

– alsof ze allebei nog nooit een *Halloween*-film hadden gezien – achter het licht van de zaklantaarn aan. Naarmate ze verder het bos in liepen, werd de stank minder. ‘Verkeerde kant,’ zei Layton.

Ze keerden om en Ginger zei: ‘Ik hoop dat je lantaarn het blijft doen.’

‘Maak je geen zorgen,’ zei Layton. Er zaten nieuwe batterijen in: hij had zich echt goed voorbereid.

Ze liepen terug naar het deel waar het huis had gestaan en waar de stank erger werd, totdat Ginger bleef staan en kokhalsde. ‘God, wat kan het zijn?’

Maar wat het ook was, ze vonden het niet. Layton liep een rondje over het voormalige erf, scheen met de zaklantaarn onder de bosjes en zelfs een paar keer omhoog, de bomen in. Ze vonden niets.

‘Zijn het niet geesten die zo kunnen stinken?’ zei Ginger. ‘Dat heb ik in een Engelse serie over geestverschijningen gezien, dat geesten soms zo’n stank kunnen verspreiden.’

Alle haartjes in Laytons nek gingen rechtovereind staan. ‘Kom mee, we gaan,’ zei hij.

Ze gingen terug naar de auto, eerst lopend, maar al snel rennend. Ze stapten in, sloegen de portieren dicht, deden ze op slot, reden achteruit de parkeerplaats af en stoven over de onverharde weg. Layton minderde pas vaart toen ze bij de snelweg kwamen. De tas met gebruikte condooms en lege bierblikjes gooiden ze uit het raampje in een overgroeide greppel en een kwartier later reden ze heuvelafwaarts de verwelkomende lichtjes van Red Wing tegemoet.

Layton lag die nacht in bed en dacht aan alles wat er was gebeurd... aan de seks voornamelijk, maar ook aan Gingers beste vriendin Lauren, en wat een geweldig triootje ze zouden kunnen doen, en aan die afschuwelijke stank. Ginger belde hem de volgende ochtend en zei dat het de meest fantastische avond van haar leven was geweest, waarop hij tegen haar zei dat het ook de meest fantastische avond van zijn leven was geweest.

Het wás ook een fantastische avond geweest, maar niet helemaal perfect. Door die stank.

De oudere broer van Laytons beste vriend heette Randy Lipsky. Hij was maar zes of acht jaar ouder dan Layton en was hulpsheriff bij de sheriffdienst van Goodhue County. Layton en hij waren niet echt be-

vriend, maar toch meer dan alleen maar kennissen.

Layton stond laat op, schoor zich, at een kom Cheerios, en hoewel hij nog steeds niet wist of hij wel het juiste deed, belde hij de sheriffdienst en vroeg of Lipsky er was. Hij was er.

‘Ik zou je graag even willen spreken,’ zei Layton. ‘Kan ik bij je langskomen?’

Hij ging naar het sheriffskantoor, Lipsky kwam naar buiten en ze liepen een blokje om.

Layton zei: ‘Het moet tussen jou en mij blijven.’

‘Hangt ervan af wat het is,’ zei Lipsky. ‘Ik ben van de politie.’

‘Nou, ik heb niks gedaan,’ zei Layton.

‘Wat is het?’ vroeg Lipsky.

‘Gisteravond was ik met mijn vriendin bij die oude farm op het platteland en we hebben daar een tijdje geparkeerd gestaan.’

‘Ginger?’

‘Yep.’

‘Een hete bliksem. Heb je haar gewipt?’

‘Hé! Maar... ja dus, als je het per se weten wilt.’ Hij was er zo volstrekt cool over, dat de ijsblokjes bijna uit zijn oren kwamen.

‘Ga door.’

‘Nou, er ligt daar iets wat dood is. Iets groots. Ik heb nog nooit zoiets geroken. Ik dacht aan een koe of een varken. Het rare is dat we niks konden vinden, bovendien zijn er daar geen koeien- of varkensfarms. Maar we roken het wel, alsof het vlak voor ons lag, of dat we er bovenop stonden. Ginger ging bijna over haar nek, zo erg was de stank. Dus dacht ik vannacht: als we het niet konden vinden, heeft iemand er dan misschien iets begraven?’

‘Je bedoelt...’ Lipsky stopte met praten en keek Layton aan. Layton was dan wel een sportman, maar hij was niet gek.

‘Ja,’ zei Layton. ‘Ik vond dat ik het tegen je moest zeggen. Nu kun jij tegen me zeggen dat ik niet moet zeuren als een mietje en hebben we het er verder niet meer over.’

Lipsky zei: ‘Weet je, Layton, in vijftien procent van de gevallen heeft het inderdaad niks te betekenen. Waarschijnlijk heeft iemand buiten het jachtseizoen een hert geschoten, hebben ze de ingewanden daar gedumpt en hebben jullie die geroken. Die zijn ook moeilijk te zien in het donker, als ze eenmaal grijs geworden zijn. Maar voor de overige vijf procent zou ik zeggen: kom op, we gaan kijken.’

Lipsky liep naar een patrouillewagen en Layton belde Ginger om haar te vertellen wat hij had gedaan. ‘Nou, god, als je maar niet zegt dat ik erbij was,’ zei ze.

‘Als het iets is, zal ik dat wel moeten,’ zei Layton.

‘Nou, goed dan,’ zei ze. ‘Maar alleen als het iets is. Weet je, ik heb er vannacht ook aan liggen denken. Zoals jij zei rook het als iets groots. Stel dat het een lijk van een mens is.’

‘Ik bel je zodra we terug zijn,’ zei Layton.

De rit verliep bij daglicht nog sneller dan de afgelopen avond, en al gauw reden ze in de warme julizon de onverharde weg op. Layton wees Lipsky het verlaten perceel aan en Lipsky zei: ‘Wat een geweldige plek om met je auto te staan.’

‘Ja, nou, dat zou het geweest zijn, als het er niet zo stonk,’ zei Layton. ‘Daar is het.’

Ze stapten uit, liepen naar de plaats waar het huis had gestaan en de stank kwam als een muur op ze af. Lipsky’s gezicht trok samen en hij zei: ‘Jezus Christus aan het kruis.’

‘Dat zei ik toch?’ zei Layton.

‘Maar waar komt het vandaan?’ vroeg Lipsky.

Ze verdeelden het perceel in segmenten en liepen rondjes, schopten in de struiken en keerden uiteindelijk weer terug op het erf. Lipsky wees naar de restanten van de afrastering en zei: ‘Trek die paal uit de grond en breng hem hier.’

De paal van de afrastering was van verroest ijzer en er hing een enkel stuk prikkeldraad aan. Layton wrikte hem los, trok het prikkeldraad eraf en bracht hem naar Lipsky. Met een geërgerde uitdrukking op zijn gezicht liep Lipsky ermee naar de brede strook zwenkgras aan de zijkant van het erf.

‘Wat denk je?’ vroeg Layton.

‘Misschien is er ergens een knollenkelder, of een oude waterput,’ zei Lipsky. ‘Zie je die kale rand in het gras?’

‘Ja, wie weet...’

Lipsky begon met het stuk ijzer in het gras te stoten. Hij deed dat vier keer, en bij de vijfde keer hoorden ze *doenk*.

‘Hebbes,’ zei Lipsky. ‘Klinkt alsof er een ruimte onder zit.’

Hij porde met de paal in het gras en even later vond hij de rand van

de deksel, een ronde, betonnen schijf, waar het gras los op lag. Lipsky tilde het gras op en zei: ‘Volgens mij zijn wij niet de eersten die dit hebben gedaan.’

‘Misschien moeten we de politie bellen,’ zei Layton. Toen Lipsky hem met een scherpe blik aankeek, voegde hij eraan toe: ‘Meer politie, bedoel ik.’

‘Laten we eerst even kijken,’ zei Lipsky.

Ze trokken het gras eraf en Lipsky zei: ‘Kijk.’

Aan de ene kant van de rand zaten krassen, van een koevoet of een pikhouweel, die er vers uitzagen, en bij de rest van de rand waren er nog meer, oudere krassen. Een heleboel. Lipsky vond een opening waar hij het uiteinde van de paal onder de rand kon steken, en hij wrikte de schijf open. Ze hoorden *wop* toen hij omhoogkwam en werden getroffen door een wolk stank waardoor ze achteruitdeinsden, kokhalsden en in het gras kotsten.

Toen ze hun hele maag leeg hadden gekotst – Lipsky zat op zijn handen en knieën in het gras – gingen ze terug en keken in de put, maar het enige wat ze zagen was duisternis.

‘Ik ga mijn zaklantaarn halen,’ zei Lipsky. ‘Pas op dat je er niet in valt.’ Hij spuugde een paar keer in het onkruid terwijl hij naar de patrouillewagen liep, en Layton deed hetzelfde om de zure smaak uit zijn mond te krijgen.

Lipsky haalde de zaklantaarn uit de auto en kwam terug bij Layton, die zijn arm voor zijn gezicht had geslagen, met zijn neus in de kromming van zijn elleboog.

Ze keken in de put en toen Lipsky de lange Maglite met zes batterijen aanknipte, zagen ze twee witte ovaal.

‘Zijn dat...’ zei Layton.

‘Wat?’ Lipsky keek hem aan alsof hij het antwoord liever niet wilde horen.

‘Voeten?’ zei Layton. ‘Zo te zien zijn dat voetzolen.’

Lipsky draaide zich om naar de patrouillewagen.

‘Wat ga je doen?’ vroeg Layton.

‘De politie bellen,’ zei Lipsky. ‘Meer politie. Massa’s politie.’